

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY
PÍRKOVÁ
a tajné zrcadlo

Albatros

Další knihy Holly Webbové:

Emily

Emily Pírková a začarované dveře

Rose

Rose a ztracená princezna

Rose a kouzelníková maska

Rose a stříbrný duch

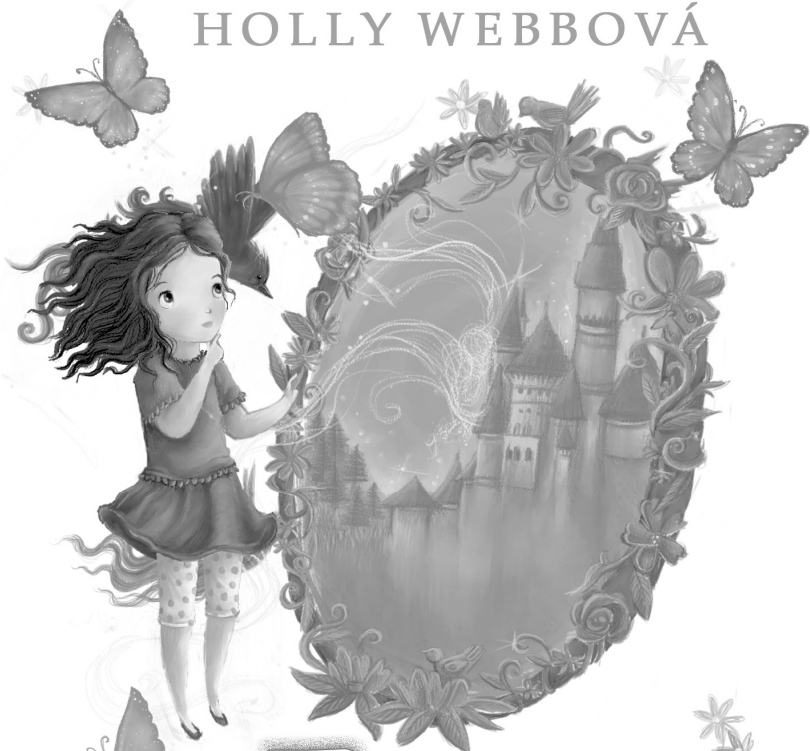
Lily

Lily a zářiví draci

Lily a zajatý kouzelník

Lily a kouzlo zrádců

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY
PÍRKOVÁ

a tajné zrcadlo

Albatros

Pro Holly a Bethana

Přeložila Jindra Horynová

Emily Feather 2: Emily Feather and the Secret Mirror

Text copyright © Holly Webb, 2013

Translation © Jindra Horynová, 2015

ISBN 978-80-00-04143-8

„Co na mě tak civíš?“ vzhledla Lory s toastem v ruce.

„Necivím,“ pokusila se Emily o přesvědčivý tón, ale moc se jí to nepodařilo. Ve skutečnosti opravdu hleděla na Lory upřeně, i když to neměla v úmyslu. Nemohla se ubránit, aby si věčně neprohlížela všechny členy rodiny. Lindu, Lory, Alexandra, mamku i tatku.

Nebylo to až tak překvapivé. Sotva před týdnem jí řekli, že je adoptovaná. Tedy ne normálně adoptovaná – našli ji. Prostě *nalezenec*, pomyslela si nad miskou s cereáliemi. Nepřítomně je promíchávala a uvědomila si, že na ně vůbec nemá chuť. Nalezenci patřili do dávných dob. Teď už by se přece něco takového stát nemělo.

Nejspíš se ovšem taky běžně nestává, aby starším dvojčatům narostla přímo před vámi křídla. Lidi si většinou myslí, že nadpřirozené bytosti neexistují. Emily měla důkaz o opaku – žila s pěti z nich.

„Už zase!“ odložila Lory toast a dožadovala se vysvětlení: „Mám divný make-up nebo co?“

„Ne... teda ne divnější než jindy,“ pokrčila rameny Emily. Lory se líbily třpytivé stíny, ale ve

škole nebylo líčení dovoleno, tak si dělala make-up jenom o víkendech. Znamenalo to, že s každou jeho součástí strávila nejméně půl hodiny. Dneska měla konečky řas ozdobené maličkatými fialovými drahokamy.

„Vidíš vůbec?“ zeptala se Emily a naklonila se přes stůl k Lory. Dívala se na ni tak zblízka, že ucítila i lehounký závan vzduchu rozvířený pohybem řas.

„Samozřejmě že jo,“ odsekla popuzeně Lory. Jak se zamračila, řasy se jí zatřepotaly a fialové drahokamy se rozpohybovaly jako v tanci. Emily se kousla do rtu a sledovala, jak drobounkým fialovým kamínkům narostla třpytivá křídélka, vznesly se, zabzučely a chvíli poletovaly Lory

kolem hlavy, než se zase vrátily na řasy. Nebylo jí jasné, jestli její sestra použila k výzdobě řas maličký pohádkový hmyz, nebo jestli to byly přece jenom drahokamy a Lory ji očarovala tak, aby se jí zdálo, že létají.

„No ano, vidí perfektně, proto málem sletěla ze schodů,“ přisadila si Linda, strčila rozdováděně do svého dvojčete loktem a pak si namazala další toast pořádnou vrstvou marmelády. Linda s Lory nebyly identická dvojčata. I když odhlédneme od Lořiny posedlosti vším třpytivým, byla blondátá, kdežto Linda měla tmavé vlasy, v nichž prosvítaly světlejší prameny. Bylo tedy snadné je rozeznat, ale i tak tu zůstávalo něco, co z nich jasně dělalo sestry. Taky Emilyin mladší

bratr Alexander měl stejně špičatou bradu a velké oči. Patřili k sobě.

Že se nepodobala nikomu z rodiny, ji ostatně kdysi jako první přivedlo na myšlenku, že mezi ně patřičně nezapadá. Vypadala obyčejně. Měla tmavé vlnité vlasy, které se jí občas podařilo zkrotit do přijatelného účesu, ale vždycky jí trčely na všechny strany, když ráno vstala. Tmavé oči se jí zdály docela hezké, když na sebe mrkla do zrcadla. Nijak ale neoslňovala krásou jako všichni ostatní. Dokonce i táta byl krasavec. Často s ním dělali rozhovory o knihách, které psal, ale dá se říct, že toho vždycky napsali víc o jeho stříbrných vlasech a lících kostech filmové hvězdy než o knihách samotných.

Lory se na ni začulila: „Dám ti něco, na co by ses mohla dívat, abys mě pořád tak nesledovala.“

„Takže nebyly skutečné? Víš, tamty...“

Lory protočila panenky. „Já vždycky zapomenou, jak moc toho nevíš.“

„No tak mi to řekni!“ dopálila se Emily, ale Lory s Lindou se na sebe jen podívaly a úplně stejným pohybem pokrčily rameny. „Zeptej se mamky,“ pobídla ji Lory. „Nebo táty, i když v jeho případě budeš dneska potřebovat hodně štěstí, abys z něj dostala něco smysluplného. Ptala jsem se ho, jestli chce snídani, a on na to, že to je zajímavá otázka, a jestli si myslím, že zuby musí být vždycky s něčím spojené. Určitě zase tvoří nějaké monstrum, o kterém bude psát.“

Emily si povzdychla. „Tak dobře. Teď mi ale vysvětlí, jak je to s broučky na řasách. Ty jsi neproměnila maličké drahokamy na broučky, že ne?“

„Nesmíme tady používat kouzla, Emčo,“ vysvětlovala Linda. Vždycky s ní měla víc trpělivosti než Lory. Obvykle to taky byla Linda, kdo přesvědčil svou sestru, aby se k nim mohla Emily přidat. Bylo jim už třináct, a to z nich udělalo holky, které se cítily moc vyspělé a cool na malé sestřičky.

„Jenže Lory to zařídila tak, abych to viděla,“ protestovala. „To není čarování? Copak nepoužila kouzlo?“

„No... použila,“ připustila Lory. „Ale jenom

takové maličké. Na to si nikdo nebude stěžovat. Mamka ani taťka si toho vůbec nevšimnou.“

„Nechápu, proč si nevykouzlíš celý make-up,“ mudrovala Emily. „Pak by ses pokaždé nevypravovala tak dlouho.“

„Protože nemůžu.“ Už měla Lory na jazyku nějaké odseknutí, ale Linda do ní šťouchla, a tak docela mile dodala: „Kdybych to tak udělala, muselo by to vydržet celý den, že?“

„Ne nutně,“ opáčila Emily. Věděla, že Lory je schopná si nalakovat nehty čtyřikrát za den, pokaždé jinak, když na to přijde.

„Bylo by to obrovské, dokonalé kouzlo,“ vysvětlovala Linda. „Přimět tě, abys ji viděla jinak, než jaká je ve skutečnosti. A nejenom tebe – kaž-

dého, kdo by se na ni podíval. *A zároveň* by musela kouzlo udržovat po celou dobu. To je spousta čarování!“

„Hm,“ přikyvovala Emily. Pochopila rozdíl, a tak se zeptala: „A co by se stalo, kdyby takhle kouzlila? Něco hrozného?“ Zamračila se, když o tom přemýšlela – co kdyby nebe spadlo na zem nebo by sem vtrhli létající draci a chtěli spálit Lory na popel?

„Mamka by mi dala domácí vězení.“ Lory si strčila poslední kousek toastu do pusy, vstala a vyšla na zahradu.

Emily si vzdychla a nepřítomně zamíchala zbytek mléka. Ještě toho tolik nechápala! Byla ráda, že ji tehdy před lety Al našel, jak leží opuštěná

na břehu řeky, a přinesl ji domů. Samozřejmě, že byla. Ala už nebrala jinak než jako na tátu a neuměla si představit, že by žila někde jinde. Nemohla si ale pomoci, aby se nezajímala o svoje skutečné rodiče. Proč ji nechali zabalenou do příkrývky na břehu řeky? Pořád si ten den představovala. Ala, jak kráčí podél řeky pod větvemi vrb – řekl jí, že bylo krásné odpoledne – a jak vidí podivný balíček. Byla její matka schovaná někde poblíž, aby se ujistila, že někdo její děťátko najde? Chtěla vyskočit a vytrhnout mu ji?

A jaká by Emily byla, kdyby u matky zůstala?

„Tvoji rodiče uměli nejspíš skvěle vařit,“ dohadoval se Alexander, když sledoval Emily, jak

vytahuje z trouby upečené muffiny, sundává je z plechu a fouká si na prsty. Jejich obrovský pes Gruff to taky upřeně pozoroval a posouval se při tom blíž a blíž. Čenich ve výši stolu, na který měly muffiny přijít, se mu zřetelně chvěl.

Emily se narovнала tak prudce, že zapomněla dávat pozor na to, co dělá, a jeden muffin se skulil přes okraj stolu.

Alex ho neskutečně rychle chňapl těsně nad zemí a rozzářeně se na ni usmál: „To je v pohodě, já si ho vezmu. Pravidlo deseti vteřin.“

Gruff na něj zlostně koukal. Dobře věděl, že cokoliv spadne ze stolu, patří jemu.

„Vždyť se země ani nedotkl!“ protestovala Emily.

„No ale skoro jo,“ nevinně se na ni culil Alexander. „Fakt mi to nevadí. Někdo ho sníst musí, ne? Myslíš, že mám ohledně tvých rodičů pravdu?“

„To nevím,“ odpověděla Emily roztržitě a otočila se, aby dala plech do dřezu. „Nepřemýšlela jsem o tom.“

„Kecáš.“ Alexander odlupoval papírový košíček. „Voní senzačně,“ pochválil ji mezi vydatným foukáním, kterým chtěl horký muffin ochladit. „Co v něm je? Čokoláda a ... ehm?“

„Pomeranče,“ spíš jen vydechla Emily. Sedla si přitom vedle něj a vzala si jeden muffin pro sebe. Pomyslela si, že si ho vlastně zaslouží.

„Jsi na mě našťvaná, že jsem se tě ptal na mámu s tátou?“ zeptal se Alex s plnou pusou.

„Ale ne,“ vzdychla. Dovedla si představit, že je přinejmenším stejně zvědavý jako ona. Zvedla k němu oči a najednou ji něco napadlo: „Kdy ses dověděl, že vlastně nejsem tvoje sestra?“ Byl o dva roky mladší. Narodil se až potom, co ji rodiče adoptovali, tak mu to někdy museli říct.

Vydloubl si pár kousků čokolády, cucal je a zamyšleně ji pozoroval. „Myslím, že mi bylo asi pět. Nebo šest? Dost na to, abych pochopil, že ti to nemám říkat. Stejně na tom nezáleží. Vždycky jsi tu byla, a budeš!“ Pokrčil rameny. „Na tajemství jsem byl zvyklý. Mamka mě trochu začarovala. Musela! Jinak bych ve školce každému vykládal, že umím létat.“

Emily přikývla, ale znovu se cítila zrazená a do-

tčená. Nemohla si pomoci, i když to celkem chápa-
la. Jenomže dost bylo už na tom, že se nenarodila
jako člen rodiny, v níž žila – dokonce ani nikomu
z jejich kouzelného světa. Navíc to všichni věděli
a tajili to před ní. Připadalo jí, jako kdyby se bavili
o ní bez ní. Jí za zády.

„Stejně jsem vždycky věděl, že jsi jiná,“ dodal
Alex. „Máš úplně jiné pocity. To lidi mají. Ale
dřív jsem nebyl dost starý na to, abych chápal,
proč.“

„A proč?“ zamračila se na něj.

Pokrčil rameny. „Prostě... jste takoví.“ Pak si
ale všiml Emilyina bezradného a zklamaného vý-
razu. „To se dá těžko vysvětlit. Tak dobře, no...
jsme utvořeni jinak. Víš, teď sice vypadáme jako

lidi, ale už jsi naši pravou podobu viděla. Když jsme ti vykládali, jak to všechno ve skutečnosti je.“

Přikývla a v duchu si to vybavila. Jeden po druhém se jí předváděli. Z ramen se jim rozvinula křídla s puntíky a oky v nádherném vzoru, podobném rozlévajícím se kolům na vodě. I obličej se jim změnil. Oči se ještě víc zvětšily, takže byly přímo obrovské, a planuly magickou září. Přestože byla úplně šokovaná, i v tu chvíli byla schopná si uvědomit, že je to jejich *pravá* podoba.

Tolik se od ní lišili!

„Ano, viděla jsem vás,“ souhlasila chraplavě.

„No, nejsme utvořeni stejně jako vy – za prvé vlastně nemáme žádnou krev jako lidi.“

Zamrkala a snažila se vzpomenout si. Vidě-

la někdy Lindu, Lory nebo Alexe, že by upadli a rozbili si koleno? Viděla, že by jim někdy tekla krev? Došlo jí, že ne. Jenom ona byla ta nemotora, která věčně škobrtala a každou chvíli zakopla... „Vůbec žádnou krev?“ zeptala se a soustředěně se zadívala na Alexandrova bílá zápěstí s usilovnou snahou, aby v té tenké bledé kůži vypátrala nějaké žíly.

„Kouzlo,“ pokrčil rameny. „Neproudí v nás krev, naživu nás udržuje kouzlo. To ale znamená, že ve vás krev cítíme a je to něco zvláštního. Je ve vás takové teplo, které my nemáme.“

Natáhla ruku a dotkla se jeho prstů. Měl je zapatlané od čokolády a stejně teplé jako vždycky.

Zakřenil se na ni a olízal si je. „Neumím to po-

řádně vysvětlit. Vždyť víš, že mám v sobě taky nějaké teplo. No tak, přece by sis všimla, kdybychom byli všichni pořád studení jako led!“

„Asi jo...“ souhlasila a zkoušela si to představit. Vždycky se ráda vmáčkla na pohovku k Alexandrovi, aby společně poslouchali, jak jim táta čte z obrázkové knížky. A někdy jim vyprávěl pozoruhodné příběhy přímo z paměti. Rozhodně by si tedy všimla, kdyby ji na dotyk studili.

„Máte v sobě takový život, který vílám a jim podobným dodává sílu. Proto jsme se tě pořád snažili před nimi uchránit. Chtějí tě, jdou po tobě!“ Znovu si uždibl kousek muffinu. „A řekl bych, že ty ho máš v sobě dokonce ještě víc než většina lidí. Asi proto, že žiješ tady, v domě plném

pohádkových bytostí. Jsi vlastně takový nadčlověk! Máš v sobě život i trochu kouzel; postupně jsi je nasávala a vrostla do tebe. A od té doby, co jsi prošla začarovanými dveřmi, je to ještě silnější.“

Pomalů přikývla. Ano, dávalo to tak nějak smysl. I když by bylo lepší, aby v sobě měla takové kouzlo, které by mohla opravdu použít. Ne aby to z ní jen dělalo výjimečnou pochoutku pro zlé staré víly. Připadala si jako dvojitý čokoládový muffin s extra velkým množstvím kousků čokolády. A s polevou navrch.

„Takže... vás stvořilo kouzlo a žijete díky kouzlu?“ zeptala se pomalu ve snaze, aby z Alexandra dostala co nejvíc, dokud je sdílný.

„Hm,“ přikývl. S plnou pusou a nadutými tvá-
řemi nacpanými muffinem vypadal šťastně.

„Když ale nejste uvnitř stejní jako lidi, jak to,
že můžete jíst lidské jídlo?“ zamračila se na muf-
fin, takže ho Alex raději ohradil rukama, aby bylo
jasné, že se ho nechce vzdát.

„Jídlo každopádně potřebuju! Vlastně nemusí-
me jíst tak často jako lidi, ale já mám jídlo rád,“
zářivě se na ni usmál. „Hlavně čokoládu! Myslím
si, že nám ji lidé určitě nějak ukradli. Museli! Je
neskutečně dobrá!“

Poslouchala ho na půl ucha. Upřeně si prohlí-
žela ruce s tenkými modrými linkami žilek, kte-
ré jimi procházejí. Od chvíle, kdy se dověděla
o existenci nadpřirozených bytostí, musela mys-

let i na další věci, které by chtěla vědět – a na některé, o nichž si nebyla jistá, jestli je vůbec vědět chce. „Existují doopravdy i upíři?“

Odfřknul si. „Ne. No...“

„Fakt *jsou*?“ sevřelo se jí hrůzou hrdlo.

„Ale ne tak, jak si myslíš. Nic z toho, co se říká o česneku, upírích zubech nebo pitomých pláštích. Je to, jak jsem říkal – víly se snaží ukrást lidi a přetáhnout je na naši stranu, když k tomu mají příležitost. A ti lidé potom tak nějak chřadnou, usychají. Uniká z nich život. Hlavně pokud jedí vykouzlená jídla. Nikdy už jim pak nic nechutná, a tak strádají. Teď už víš, kde se berou příběhy o upírech?“ Vy-cenil na ni zuby. „A většina víl a ostatních kouzelných bytostí má pořádně špičaté zuby!“

Přikývla, ale hleděla na něj tak trochu bezvýrazně, tak vzdychl a zkusil ji povzbudit: „Nebud’ skleslá, Emčo. Jen jsem se ti snažil vysvětlit, jak se věci mají. *Chtěla* jsi to přece vědět!“

„Nejsem skleslá. Já jen – všechno je vlastně jinak. Chvillemi se mi to zdá normální, ale pak mi řekneš takovéhle věci a já si najednou připadám, jako že jsem nikdy žádného z vás ani neznala. Že jsem byla blázen, když jsem si myslela, že jsem tvoje sestra.“

Alex znovu vrhl pohled na muffin, aby vyslídil další kousky čokolády. „*Jsi* moje sestra!“

Upřeně se na něj zadívala. „Jenže vlastně nejsem.“

Pokrčil rameny. „Ale jo, jsi. Jsi tu odjakživa.“

A normálně jsi na mě hodnější než Linda s Lory, i když ty mají stejné rodiče jako já.“ Hodil si zbytek muffinu do pusy a plný naděje se podíval na Emily. „Můžu si ještě vzít?“ zeptal se s plnou pusou, takže při tom vyprskl drobky. „Pvosím?“ Nemohl ani vyslovovat.

Beze slova mu ho prostě podala. Jakkoliv se jí Linda i Lory i mamka i tat'ka snažili vysvětlit, jak moc ji mají rádi, jak je jedinečná a za nic by ji nedali, dál si připadala jako obrácená naruby a vzhůru nohama. Skoro jí víc pomohlo, že to všechno Alex bere tak klidně a samozřejmě, i to, že je stejně nenasytý a vrhá se na její kuchařské výtvary tak, jako to dělal vždycky.

„Myslíš, že někdy zjistím, kdo jsou moji sku-

teční rodiče?“ zeptala se ho najednou. Vzápětí si rychle ukousla muffin, aby to nevypadalo, že se jeho odpovědi bojí. Právě prokázal, že se cítí jako její malý bráška. Nesmí ho tedy nechat, aby si myslel, že má nad ní převahu.

„Mohla bys je zkusit najít...“ Mračil se tak, že mu tmavě rezaté obočí tvořilo jednu spojenou linku. „Ale – fakt to chceš? Víš...“ nedokončil a pokrčil rameny. „Přece tě tam nechali, Emčo! Já nevím... hm... Třeba se ti nebudou zamlouvat.“

„Museli mít nějaký důvod!“ namítla roztřeseným hlasem. Přece k tomu určitě měli dobrý důvod? Nebo ji prostě jenom nechtěli?

Mezi čokoládové drobký se jí skutálela slza. Namáhavě polkla.

Alex rychle kousal svůj druhý muffin a zne-
pokojeně ji pozoroval. „Mám dojít pro mámu?
Je v ateliéru. Říkala, že dělá návrh na nějakou
šálu...“ Překotně se zvedl a couval od ní, jako by
se obával, že by pláč mohl být nakažlivý.

„Ne,“ popotáhla nosem a zavrtěla hlavou. „To
je v pohodě. Jsem v pořádku, jen mě děsí... Co
když jsem po nich? Vůbec se nezajímali, co se
mnou je! Třeba budu taky taková. Můžu se taky
změnit v nějakou příšernou osobu!“

Alex nakrčil v zamyšlení nos. „Dejme tomu.
Jenže teď taková nejsi, že ne? Proč by teda z tebe
najednou byl někdo úplně jiný?“

„Protože si připadám jako někdo jiný!“ vykřik-
la plačtivě. „Všechno se změnilo!“

„Ale kdepak!“ vylouval jí to Alexander.
„Všechno je úplně stejné, jenom toho víc víš. To je celé.“

Bezmocně na něj hleděla. *To je celé?* Nejspíš měl pravdu – ale jak si mohl myslet, že je to tak jednoduché?

Jedním prstem honil drobky po stole. „Jsi fakt dobrá kuchařka. A vždycky ti bylo jasné, že po mamě ani po tátovi jsi to nezdědila. Je to tak?“ Mamčiny moučníky byly tradičně hrozné. Každý z nich se je vždycky na školních dobročinných akcích snažil nějak schovat. Dokud je nezačala péct Emily. Tat'ka nevařil vůbec, uměl dát jediné chleba do toustovače a vzít si k jídlu cokoliv, co bylo v lednici, když zrovna vyšel z pracovny,

protože se trápil s nějakou náročnou kapitolou.

Povzdychla si. Bylo to tak, jak Alex říkal. Pak se na něj přehnaně sladce usmála: „Žádný další muffin už nedostaneš. Ani se nepokoušej!“

Emily udělala velký hrnek čaje a na ták k němu položila jeden z upečených čokoládovo-pome-
rančových muffinů. Pak zamířila k tátově malé
pracovně, šikovně umístěné pod schody. Ačkoli,
když o tom teď přemýšlela, byla o tolik větší, než
měla být! Vždyť to bylo místo tak na jednu skříň-
ku, tak jak to, že se tam vešel psací stůl a ještě
červené sametové křeslo? Nemluvě o stozích,

haldách a vratkých věžích knih. Naštvaně zavrtěla hlavou. Jak je možné, že si toho nikdy dřív nevšimla? Napřáhla ruku ke klice. Táta sice pracuje, ale říkala si, že při troše štěstí a s úplatkem ve formě čaje a muffinu by se jí mohlo podařit přimět ho k přerušení práce a chvílce popovídání.

Když jí s mamkou o víkendu řekli, jak je to ve skutečnosti s celou rodinou a kým doopravdy jsou, byla v takovém šoku, že se skoro na nic nezeptala. Byla to jenom ohromující a podivná zpráva. Když jí vyjevili pravdu, utekla od nich pryč, protože jediné, po čem v tu chvíli toužila, byla samota a klid na přemýšlení. Jenomže jejich dům plný dveří, které nevedly nikam nebo kamkoliv, nějak vycítil, jak z rodinné hádky vytrysk-

ly obavy i kouzla, a tak se taky proměnil. Když se teď ohlížela zpátky, jasně si uvědomovala, že tady byly náznaky podivností už dávno. Třeba když se jí zdálo, že zahlédla něco zvláštního v zrcadle. Nebo svět za okny z šedozeleného zvlněného skla u ní v pokojíčku. Jako by se tam vznášela neznámá města. Tátova pracovna. Proč jí nedošlo už dřív, že to nejsou jenom její představy?

Když se tedy před týdnem vyřítila ke schodišti, vypadalo jinak. Divně. V tu chvíli ji napadlo, že je to kvůli čarování rodičů, protože se jí snaží zastavit, tak utíkala dál, až najednou nějak prolítla tajnými začarovanými dveřmi na břeh řeky. A byla v kouzelném světě pohádkových bytostí.

Vílám netrvalo dlouho, než ji našly. Během let

ji ze svého světa často zahlédly kouzelnými dveřmi a podivovaly se nad tím zvědavým lidským dítětem, které žilo téměř na dosah. Ihned zaznamenaly, že se k nim dostala. Pak už slyšela jen zvláštní hudbu, nasládlé zpěvy... a usnula. Když se vzbudila, zjistila, že se ocitla v nějakém paláci mezi krásnými, ale i hrůzostrašnými a lačnými bytostmi, Šlechticnami z vílího dvora.

Byly to stařícké zlé víly, které by si s radostí chovaly lidské dítě jako mazlíčka, plného života a energie. Protože víly žijí velice dlouho, mládí v lidském dítěti je pro ně jako lék na povzbuzení. *Jako vitamínové tablety*, napadlo ji teď. Šlechticny jí podstrkovaly ovoce, které vypadalo opravdu lákavě a chutně, ale dřív než si vložila byt' i jen

malou kuličku do úst, starší sestry ji zachránily. Naštěstí nic nesnědla.

Znovu se otřásla, když si na to teď vzpomněla. Pravděpodobně by na vílím dvoře vůbec neze-stárla, ale úplně by ji vysály. Asi by časem prostě zmizela.

V duchu si teď dělala jakýsi seznam všeho, co potřebovala vědět. Bavila se ráda s Alexem i Lory nebo Lindou, ale táta byl na vysvětlování nejlepší – však se tím živil. Opatrně otevřela dveře do pracovny. Otec míval dost špatnou náladu, když pracoval. Pokud byl zrovna uprostřed nějaké náročné pasáže, mohl by na ni začít křičet nebo po ní hodit tužku. Potřebovala rychle vklouznout dovnitř i s muffinem a čajem.

Al neseděl u počítače – byl stočený na starém odřeném křesle v zadním rohu pracovny, oči se soustředěně staženým obočím upřené do notebooku. Jakmile Emily vykoukla zpoza dveří, zvedl zamračený pohled k ní.

„Přinesla jsem ti čaj!“ honem hlásila. Zvedla významně hrnek v ruce a dodala: „A upekla jsem muffiny!“

„Co jsi rozbila?“ zeptal se otec podezřívavě. „Jenom mi, prosím tě, neříkej, že je to zase televize!“

„Nic jsem nerozbila,“ usmála se plná naděje a položila mu muffin na notebook. „Jen jsem s tebou chtěla mluvit. Zeptat se tě na pár věcí, víš? Můžu?“

Zamyšleně se na ni zadíval, vzal si čaj a muf-

fin a notebook nechal sklouznout dolů k nohám. „Už jsem tvoje vyptávání očekával, Emo. Víím, že ti dlužíme vysvětlení! Každopádně podrobnější, než to, které jsi dostala minulý týden. Čekal jsem, až na to budeš připravená.“

Vděčně přikývla a táta se posunul co nejvíc k opěradlu křesla, aby se mohla vmáčknot k němu. Opřela mu hlavu o rameno a ucítila tu zvláštní vůni, která jí trochu připomínala polštáře u krbu nasáklé kouřem a vždycky ji přisuzovala mýdлу nebo vodě po holení. Teď si říkala, že to prostě vyzařuje z něj. Je to vůně Alkouna.

„A existují teda nějaká tajemství, která mi nemůžeš říct?“ zeptala se zvědavě.

„Samozřejmě. Vždycky tu něco takového bude.“

Každý má tajemství. To jsou ale takové věci, které bych neřekl vůbec nikomu, ani Lindě, Lory nebo Alexandrovi.“

Přikývla. To je jasné. Život celé rodiny spočíval na tajemstvích. Některá musí zůstat zachována.

Táta se napil čaje, blaženě vydechl a usmál se na ni. „A pak je tu ještě něco, co nechápu ani já sám. Tajemné záhady, které neumím rozluštit. Víš, že i ty jsi názorným příkladem? Jsi naprosto jedinečná, Emily – lidské dítě, které žije celý život mezi nadpřirozenými bytostmi a které dokonce prošlo začarovanými dveřmi tam a zase zpátky. Možná už jsi viděla něco, co já dosud ne.“

Emily mu znovu položila hlavu na rameno, takže

musel opatrně usrkávat čaj s paží obtočenou kolem ní. „Já pořád nechápu, proč žijete všichni tady,“ uvažovala nahlas a ani si neuvědomila, jak zarývá prsty tátovi do svetru. Pevně ho objímala. „Proč nežijete... tam? Proč je tenhle dům tak důležitý?“ *A proč jsi mě přinesl právě sem...* dodala v duchu.

Táta zase usrkl čaj a natáhl se přes opěradlo křesla, aby mohl hrnek postavit. Pak ji pevně objal. „Je to strážní dům. Plný dveří. Do naší země i do jiných krajin.“

Vykroutila se mu z objetí a tázavě se na něj zadívala. „Do jiných krajů taky? A do jakých?“

Vzdychl. „Neber to jako pozvánku k dalšímu prozkoumávání, Emily. Mysleli jsme, že tě ne necháme projít ani jednou. Spousta dveří je za-

mčená. Neprodyšně uzavřená. Otevírají se jedi-
ně, pokud musí, a dokonce ani já nevím, co je
za nimi. Většina jich ale vede do naší pohádkové
říše. Tenhle dům vyrostl v době, kdy se město
začalo rozrůstat a šířilo se až na venkov. Tichá
a skrytá místa už přestala být klidná, a tak byl po-
staven dům, aby chránil dveře. A taky na ochra-
nu jednoho světa před druhým. Já jsem králův
strážce.“

„Existuje nějaký král?“ špitla Emily, najed-
nou celá rozrušená. „Pohádkový král, fakticky?
A královna taky?“ Představila si palác s věžička-
mi vyzdobenými vlajkami. Fontány, ze kterých
stříká voda. Tance a hry a pohádkovou královnu –
nejkrásnější bytost na celém světě...

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.